

ČUŇŇA

Bohumil
Matějovský

ZULU

A

FERDA

Nakreslila Jitka Petrová

Albatros

Albatros

Bohumil Matějovský

ČUŇA, ZULU A FERDA

Albatros

ČUŇA, ZULU

A FERDA

Napsal:
Bohumil Matějovský

Nakreslila:
Jitka Petrová

Albatros

© Bohumil Matějovský, 2016
Illustrations © Jitka Petrová, 2016

ISBN 978-80-00-04282-4

Našemu dobrodružství předcházela jeden příběh.

Jednoho dne se pryč kdesi narodilo patnáct opiček a jejich patron měl určit, jaký budou mít osud a kam se v životě podějí.

Tak ukazoval na jednu po druhé.

„Ty budeš žít v pralese... ty taky... ty se dostaneš do zoo a ty na safari...“

A tak rozděloval jejich osudy, až zbyla poslední opička, která však nedokázala zůstat v klidu. Pořád dělala kotrmelce, poskakovala sem a tam, chvíli byla tady a chvíli na druhé straně, až se z toho opičím patronovi zatočila hlava a řekl: „Tak víš co, ty malý komediant? Ty budeš v cirkuse, když tak vyvádíš. Ty se tam náramně hodíš. Tvým osudem bude bavit lidi.“

A bylo to.

7

Voříška Ferdu vyhodili na okraji jednoho lesa.

Auto žluté barvy prostě zastavilo, jakési ruce vystrčily toho malého psa ven a bylo to.

Ti lidé asi zjistili, že mít doma zvíře stojí čas a peníze, a tak svou snahu vlastnit domácího mazlíčka přehodnotili.

Ferda se chvíli díval směrem, kterým odjeli. Nechápal, proč ho tady nechávají. Zda to není jen taková hra na schovávanou.

Žluté auto se však stále nevracelo.

Když ho to čekání přestalo bavit, vydal se na cestu za novým dobrodružstvím. Bylo to na jednu stranu lákavé – ocitnout se takhle na svobodě a jít si kamkoli ho napadne. Až dosud byl pořád zavřený s lidmi v bytě. Nic jiného neznal.

Tak zvědavě zamířil do blízkého lesa.

Udivovaly ho všechny ty barvy, vůně a zpěv ptáků kdesi ve větvích.

Náhle sjel z nedalekého smrku hbitý stín. Jako nějaký přízrak.

A Ferda stačil jen polekaně vyštěknout a pak už se díval do očí neznámého zvířete, které se před ním zničehonic objevilo.

Vypadalo trochu jako malý člověk. Jen bylo víc chlupaté.

Kolem pasu mělo upnutou koženou taštičku a přes prsa zavěšený dalekohled.

„Zdravím. Nazdar. Čau,“ řeklo to stvoření a podrvalo se na bradě. „Já jsem Zulu. A jak se jmenuješ ty?“

Ferda nebyl chvíli schopen slova.

„Povídám,“ opakovalo to stvoření, „jmenuju se Zulu. Jak říkají tobě? Tak jaké máš jméno?“

„Ty umíš skákat po stromech?“ zeptal se Ferda udiveně.

„Cože? Jmenuješ se: *Ty umíš skákat po stromech?*“ šklebilo se to zvíře.

„To ne... to není jméno... jen se divím, že umíš takhle skákat ve větvích.“

„To se ví, že umím. Líp než kdejaká veverka. Protože jsem co? No? Copak to nevidíš?“

„Protože jsi Zulu?“ nechápal Ferda.

„No to taky, samozřejmě... ale především proto, že jsem opice. *O... p... i... c... e.*“

„Opice,“ opakoval Ferda zmateně.

„Tos ještě nikdy neviděl opravdovou opici?“ divil se Zulu.

„Neviděl.“

„No... ve skutečnosti jsem lidoop. Přesněji řečeno: šimpanz. To je o něco víc než jen obyčejná opice. Tak dozvím se už konečně tvoje jméno?“

„Ferda,“ vyhrkl voříšek.

„Aha. Ferda. Asi ti přijde divné, Ferdo, kde se tady, ve smrkovém lese, vzal šimpanz.“

„A proč by mi to mělo přijít divné?“

„Proč? Protože šimpanzi... a vůbec opice... ve smrkovém lese nežijí.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal se Ferda.

„Tak teď to víš. My šimpanzi žijeme v pralese.“

„Tak co děláš tady?“

„Schovávám se tu. Já totiž zdrhnul. Vzal jsem draka. Nebo-li kramle. Těch krásných výrazů, co jsem pochytil od lidí...“ liboval si spokojeně. „No a teď mám namířeno do Afriky.“

To však Ferdovi vůbec nic neříkalo. Kde leží nějaká Afrika. Až dosud žil v panelovém bytě a o světě nevěděl zholo nic.

„Věc se má ale tak, že já Afriku nikdy nepoznal,“ pokračoval hned Zulu. „Já se narodil v cirkuse. A tam se na mě šklebí děti a jejich rodiče jakbysmet. A tleskají mi. Křičí na mne: *„Brávo, brávo! Opakovat, opakovat!“* Místo po stromech se tam proháním po kovových tyčích a místo na liáně se tam houpu na laně. Ale já jsem filuta. Já mám za ušima. Jsem totiž šimpanz učenlivý. A tím slůvkem *učenlivý* se nevytahuju, to je moje skutečné odborné jméno, které mi dali lidé. Teď ti něco předvedu,“ řekl, ustoupil o krok zpátky, sebral ze země velkou smrkovou šišku, dal si ji před ústa, jako by držel mikrofon, a hned spustil: *„Pózor, pózor, mimořádně mimořádné televizní hlášení! Velice mimořádnéééé hlášení! Včera večer utekl z cirkusu šimpanz učenlivý. Je to po čertech chytrá opice, to si teda pište, že tu jen tak někdo nedoběhnééé! Prosíme širokou veřejnost, aby v případě, že opici někde spatří, okamžitě kontaktovala pracovníky Úřadu pro chytání opic, Opičí ministerstvo nebo nejbližší oddělení policejní policiééé.“*

9

